

«ΤΙΣ ΕΛΕΓΧΕΙ ΜΕ ΠΕΡΙ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ;» (Από το βιβλίο «Λόγοι Γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου Α΄»)

Date : Μαΐου 7, 2006

- Γέροντα, η θεία Χάρις χάνεται από έναν κληρικό, όταν πέσει σε κάποιο θανάσιμο αμάρτημα;

- Όχι. πώς να χαθεί; Η θεία Χάρις μπορεί να απομακρυνθεί· όχι όμως να χαθεί. Έναν ιερέα, άμα τον κάνουν αργό, έχει την ιεροσύνη, αλλά τα Μυστήρια δεν ενεργούν. Δεν έχει δύναμη πια ο ιερέυς. Το κυριότερο είναι η Χάρις. Αν αποκατασταθεί, τότε είναι τα Μυστήρια έγκυρα.

Θέλει πολλή διάκριση στο θέμα των ιερέων που έχουν κωλύματα. Χρειάζεται πολλή προσοχή να μη δημιουργηθεί με αδιάκριτες αυστηρότητες σκάνδαλο στον κόσμο και μπει σε λογισμούς και η οικογένεια του ιερέως. Να παύει τις Λειτουργίες με τρόπο, για να μη γίνεται κακό στους πιστούς αντί για καλό. Γιατί τα κωλύματα τα ξέρει ο Θεός και ο ιερέυς· εάν όμως παύση αμέσως, τότε και οι πιστοί και η οικογένειά του θα μπουν σε λογισμούς, και έτσι το κακό θα είναι μεγαλύτερο.

Βλέπω πως καμιά φορά επιτρέπει ο Θεός και ευλαβείς κληρικοί να πάθουν κάτι σωματικό, π.χ. να τρέχει η μύτη τους αίμα ή να πονά το στομάχι τους κ.λπ., και να εμποδίζονται από την Λειτουργία, και έτσι να αναπαύονται οι ιερείς που έχουν κωλύματα και πρέπει να παύσουν να λειτουργούν. Έρχεται καμιά φορά κανένας ιερέυς στο Καλύβι που έχει κάποιο κώλυμα, ο καημένος, και βλέπω ότι πρέπει να σταματήσει να ιεουργεί. Καμιά φορά όμως συμβαίνει ο επίσκοπός του να έχει διαφορετική γνώμη. Μετά τι να πεις; Μόνον προσευχή μπορείς να κάνης και επεμβαίνει ο Θεός.

Συγκεκριμένα, είχα πει σε κάποιον και τον προετοίμασα να αφήσει την ιεουργία. Όταν το είπε στον Πνευματικό του και στον επίσκοπό του, δεν συμφώνησαν. Έτσι συνέχισε να ιεουργεί, ενώ είχε το κώλυμα. Μετά από λίγο διάστημα τον χτύπησε ένα αυτοκίνητο. Ενώ ήταν πάνω στο πεζοδρόμιο, ανέβηκε εκεί το αυτοκίνητο και τον άφησε στον τόπο! «Φοβερόν το εμπειείν εις χείρας Θεού ζώντος»!

Η Ορθόδοξη Εκκλησία μας δεν έχει καμία έλλειψη. Η μόνη έλλειψη που παρουσιάζεται, είναι από μας τους ίδιους, όταν δεν αντιπροσωπεύουμε σωστά την Εκκλησία, από τον πιο μεγάλο στην ιεραρχία μέχρι τον απλό πιστό. Μπορεί να είναι λίγοι οι εκλεκτοί, όμως αυτό δεν είναι ανησυχητικό. Η Εκκλησία είναι Εκκλησία του Χριστού και Αυτός την κυβερνάει. Δεν είναι Ναός που κτίζεται με πέτρες, άμμο και ασβέστη από ευσεβείς και καταστρέφεται με φωτιά βαρβάρων, αλλά είναι ο ίδιος ο Χριστός· «και ο πεσών επί τον λίθον τούτον συνθλασθήσεται· εφ' ον δ' αν πέση, λικμήσει αυτόν».

Ο Χριστός ανέχεται σήμερα μια κατάσταση. Ανέχεται και ενεργεί η θεία Χάρις για χάρη του λαού. Μια πόρα είναι· θα ξεκαθαρίσουν τα πράγματα· δεν θα σταθούν. Είδες που αναφέρει στο Ευαγγέλιο: «Λυχνάρι μισοσβησμένο δεν θα το φυσήξω. Καλάμι ραγισμένο δεν θα το αγγίξω»; Αυτό το είπε ο Χριστός, για να είμαστε αναπολόγητοι την ημέρα της Κρίσεως. Βλέπεις, όταν το λυχνάρι δεν έχει άλλο λάδι στην κούπα και μείνει μόνο λίγο λάδι στο φιτίλι, θα σβήσει μετά από λίγο, έστω και αν το φιτίλι πάει μια επάνω μια κάτω. Είναι σαν τον ετοιμοθάνατο που έχει τις τελευταίες αναλαμπές. Ο Χριστός όμως δεν θέλει να το φυσήξει και να το σβήσει, γιατί μετά θα πει: «Εγώ θα έκαιγα, αλλά με φύσηξες και έσβησα!» Τι σε φύσηξα; Η κούπα δεν είχε καθόλου λάδι! Ούτε το ραγισμένο καλάμι θέλει να το αγγίξει, γιατί μετά, αν σπάσει, θα πει : «Με άγγιξες και έσπασα!» Μα αφού ήσουν ραγισμένο και θα έσπαζες, τι μου λες ότι σε άγγιξα και έσπασες;

Εμείς οι μοναχοί, αλλά και οι κληρικοί, σκορπούμε αθεία, όταν δεν ζούμε σύμφωνα με το Ευαγγέλιο. Ο κόσμος έχει ανάγκη από τις αρετές μας όχι από τα χάλια μας. Ιδίως το παράδειγμα των μοναχών στους κοσμικούς είναι πολύ μεγάλο πράγμα! Οι κοσμικοί αφορμή ζητούν, για να δικαιολογήσουν τις αμαρτίες τους. Γι' αυτό θέλει πολλή προσοχή. Βλέπεις, εμείς δεν μπορούμε να πούμε αυτό που λέει ο Χριστός, «τις ελέγχει με περί αμαρτίας;» αλλά «τις ελέγχει με περί σκανδάλου», αυτό πρέπει να μπορούμε να το πούμε. Ο Χριστός το είπε εκείνο, γιατί ήταν τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος. Εμείς είμαστε άνθρωποι. Έχουμε ατέλειες, έχουμε πτώσεις, τέλος πάντων, αλλά δεν κάνει να γινόμαστε αιτία να σκανδαλίζεται ο άλλος.

Μου έλεγε ένας στρατηγός: «Αν δεν είχα την πίστη από την μάνα μου, θα την είχα χάσει, όταν πήγα στην Κύπρο τότε με τα γεγονότα. Άνθρωπος της Εκκλησίας να φωνάζει από το τηλέφωνο: «Σφάξτε τους Τούρκους», στα καλά καθούμενα, ενώ η διαταγή έλεγε: «Μην τους πειράζετε»! Και οι Φαρασιώτες, όταν ήρθαν στην Ελλάδα από την Μικρά Ασία, παρασύρθηκαν από αιρέσεις που είχαν παρουσιασθεί εκείνα τα χρόνια εδώ, γιατί έβλεπαν δεσποτάδες, παπάδες χωρίς ευλάβεια. Έβλεπαν στην

Εκκλησία άλλου είδους κόσμο, χωρίς πνευματική ζωή, οπότε σκανδαλίσθηκαν. Είχαν άλλη εικόνα από εκεί. Παρουσιάσθηκαν και οι Ευαγγελικοί, οι οποίοι έλεγαν, «εμείς εφαρμόζουμε το Ευαγγέλιο», και οι καημένοι παρασύρθηκαν.

Αν όμως φταίει ένας δεσπότης, ένας παπάς, ένας καλόγερος, δεν φταίει ο Χριστός. Αλλά οι άνθρωποι δεν πάνε ως εκεί. «Αντιπρόσωπος του Χριστού δεν είναι;» λένε. Ναι, αλλά αναπαύεται ο Χριστός με αυτόν τον αντιπρόσωπο; Ή δεν σκέφτονται τι τον περιμένει αυτόν τον αντιπρόσωπο στην άλλη ζωή.

Γι' αυτό μερικοί που σκανδαλίζονται από μερικά γεγονότα καταλήγουν να μην πιστεύουν, γιατί δεν καταλαβαίνουν οι καημένοι ότι όπως, αν φταίει ένας χωροφύλακας, δεν φταίει το έθνος, έτσι κι αν φταίει ένας παπάς, δεν φταίει η Εκκλησία. Όσοι όμως σκανδαλίζονται, αλλά έχουν καλή διάθεση, καταλαβαίνουν, όταν τους εξηγήσεις. Αυτοί έχουν και ελαφρυντικά, γιατί μπορεί να μην είχαν βοηθηθεί και να έχουν άγνοια από μερικά πράγματα.

- Γέροντα, γιατί κανένας δεν παίρνει μια θέση με τόσα σκάνδαλα που γίνονται στην Εκκλησία;

- Στα εκκλησιαστικά θέματα όλες οι καταστάσεις δεν είναι να πάρεις θέση. Μπορεί να ανέχεται κανείς μια κατάσταση κάνοντας υπομονή, έως ότου ο Θεός δείξει τι πρέπει να κάνει. Άλλο είναι να ανέχεται κανείς μια κατάσταση και άλλο να την αποδέχεται, ενώ δεν πρέπει.

Ύστερα, σε τέτοιες περιπτώσεις, ό,τι έχει να πει κανείς να το πει με σεβασμό, ανδρικό· όχι να βρίζει, να δημοσιεύει. Να το πει ιδιαιτέρως στο ίδιο το πρόσωπο στο οποίο αφορά το θέμα με πόνο, από αγάπη, για να προσέξει μερικά πράγματα. Δεν είναι ειλικρινής και ευθύς εκείνος που λέει κατά πρόσωπο την αλήθεια ούτε εκείνος που την δημοσιεύει, αλλά εκείνος που έχει αγάπη και αληθινή ζωή και μιλάει με διάκριση, όταν πρέπει, και λέει εκείνα που πρέπει στην πρέπουσα ώρα.

Εκείνοι που ελέγχουν με αδιακρισία έχουν πνευματική σκότιση και κακία και βλέπουν τους ανθρώπους δυστυχώς σαν κούτσουρα. Και ενώ τους πελεκάνε αλύπητα και υποφέρουν οι άνθρωποι, αυτοί χαίρονται για το τετραγώνισμα που τους κάνουν, για «τον κυβισμό»!

Μόνο σε άνθρωπο που έχει δαιμόνιο αρχικό δικαιολογείται να θεατρίζει τους ανθρώπους μπροστά στον κόσμο, να τους λέει το παρελθόν τους (σε όσους βέβαια έχει δικαιώματα το δαιμόνιο), για να κλονίζει αδύνατες ψυχές. Το ακάθαρτο πνεύμα, φυσικά, δεν βγάζει στην φόρα τις αρετές των ανθρώπων αλλά τις αδυναμίες τους.

Οι ελευθερωμένοι όμως άνθρωποι από τα πάθη τους, επειδή δεν έχουν κακία, το κακό το διορθώνουν με καλοσύνη. Αν δουν καμιά φορά κάπου λίγη ακαθαρσία που δεν καθαρίζεται, την σκεπάζουν με καμιά πλάκα, για να μην αηδιάσει και ο άλλος που θα την δη. Ενώ εκείνοι που ξεσκαλίζουν σκουπίδια μοιάζουν με τις κότες...

Τώρα ο διάβολος κάνει μουντζούρες πολλές και μπλέκει πολύ τα πράγματα, αλλά τελικά θα σπάσει τα μούτρα του. Μετά από χρόνια θα λάμψουν οι δίκαιοι. Και λίγη αρετή να έχουν, εν τούτοις θα φαίνονται, γιατί θα επικρατεί πολύ σκοτάδι, και ο κόσμος θα στραφεί προς αυτούς. Αυτοί που σήμερα κάνουν τα σκάνδαλα, αν ζουν τότε, θα ντρέπονται.

Από το βιβλίο «**Λόγοι Γέροντος Παϊσίου Αγιορείτου Α΄**»,

εκδ. Ιερόν Ησυχαστήριον «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος», Σουρωτή Θεσσαλονίκης

(Πηγή: "Χριστιανική Φοιτητική Ένωση, 14/2/2005)